

יוצאות בכלי לבן שאוליך שלא לבייש את מי שאין לו כל הכלים טעונית טבילה ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים וכו'. וכי זה הזמן למציאת שידוך? בחודש של חורבן ושנאה?

אלא מפרש בספה"ק אוהב ישראל "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר בא"ב", הכוונה לאות החמישה עשר בא"ב שהיא האות סמ"ך, יעו"ש מה שמבאר בזה.

מה האות סמ"ך מסמלת?

לכאורה האות סמ"ך מסמלת על סבל וסיוט, כגון גוסס, רומס, סריס, סובל, סוחט, נסוג, אספסוף, חיסול, כעס, הסתבכות ועוד כהנה כ-200 תיבות המעידות על סיוטים, אסונות, וסיאובים. סמ"ך מופיעה גם בשמות שהם סמלי רוע, כגון סמאל – מלאך המות, סיסרא, אנטיוכוס וסנחריב.

אולם מאידך יש מילים חיוביות הנכתבות בסמ"ך כגון סגולה וכדומה.

מכאן למדים שכל אדם המתנסה בניסיון מסובך ביותר ועומד בו, זוכה להגיע לפסגה ולהיות סגולה מכל האנשים. נמצא שכדי להגיע למדרגה הגבוהה ביותר, נזקקים לעבור את כור ההיתוך של רעמסס, ואז זוכים להתגלות בסנה ובים סוף, ורק אז אפשר להגיע לפסגה של סיני ולהיות לעם סגולה בחודש סיון. גילוי השכינה בסיני הוא בלבנת הספיר.

ומצינו במדרש (בר"ר יז, ה) על הפסוק "ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם וישן, ויקח אחת מצלעותיו ויסגור בשר תחתנה": אמר רבי חנינא בריה דרבי אבדי, מתחילת הספר ועד כאן (- ויסגור) אין כתיב סמ"ך וכו'. נמצא כי האות סמ"ך המורה על סבל וסיוט מחד ועל סגולה מאידך, נרמזת באישה, ללמדנו, כי חיי נישואין הם חיי נסיונות, רק אדם המוכן להקריב מעצמו למען הזולת, ללא בקשת תמורה, הוא הכיול להקים בית ולחיות חיי נישואין מושלמים.

והנה, מנהג ישראל קודש שאע"פ שהאשה מתקדשת בפרוטה ובשוה פרוטה, נוהגים לקדש את האשה דוקא עם טבעת (רמ"א אהע"ז סימן כ"ז בשם תיקוני הזוהר). ולפי דרכינו יש לפרש, כי טבעת היא בצורת האות סמ"ך, ובא להורות וללמד, על הנכונות לעמידה בנסיונות שעתידיים להתמודד עמם הזוג בהצלחה ואז יזכו להגיע לשלמות.

לכן נבחר יום ט"ו באב בחודש של חורבן, להיות יום המיועד למציאת זיווג, כדי לתקן את החורבן הבא על ידי שנאת חינם, כי חיי נישואין הם חיים של אהבת חינם. ולכן אמרו חז"ל (ברכות ו:), שכל המשמח חתן וכלה כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים. כי חיי נישואין שהם ריבוי אהבה, הם התיקון של חורבן ירושלים.

בכל פרשיות התורה יש שתי פרשיות שבשמותיהן יש את האות סמ"ך: "פינחס" ו"מסעי", והיינו, פינחס שעמד בנסיונות שביזו וציערו אותו על הריגת זמרי בן סלוא, לכן זכה להגיע למה שזכה. כך גם פרשת "מסעי" המרמזת על נסיונותיו של האדם במשך חייו, גם בה מוזכר האות סמ"ך, ללמד, שעל האדם לדעת שהחיים מלאים בתחנות גם של סבל וצער, אולם העומד בהצלחה מול נסיונות החיים, הוא יזכה להעלות ולהתעלות להגיע להר סיני – לגן עדן.

הודעה לציבור הרחב!

מידי שבת בשבתו מתקיים שיעור
מפי הרב איתי בן אהרן שליט"א
בבית כנסת בורוכוב רחוב דוד 21
בשעה 5:15 אחר הצהריים

עבודת ימי בין המצרים:

הנוהר שלא לשמוח בעשרה ימים אלו מראש חודש אב, יזכה לעשרת הדברים שעתידי קב"ה לחדש לעת"ל, עיי בכה"ח סימן תקנ"א סק"א שמציין למדרש בשמו"ר (טו כא) שאומר: עשרה דברים עתיד הקב"ה לחדש לעתיד לבא, הראשונה שהוא עתיד להאיר לעולם, השניה מוציא מים חיים מירושלים ומרפא בהם כל שיש לו מחלה. השלישית עושה האילנות ליתן פירותיהן בכל חדש וחדש ויהיה אדם אוכל מהם ומתרפא. הרביעית שהם בונים כל ערים החרבות ואין מקום חרב לעולם ואפילו סדום ועמורה נבנות לעתיד לבא החמישי, שהוא בונה את ירושלים באבן ספיר ועובדי כוכבים באין ורואין בכבודן של ישראל. השביעית שהוא מביא כל החיות וכל העופות וכל הרמשים וכורת עמם ברית ועם כל ישראל. השמינית שאין עוד בכי ויללה בעולם הטי אין עוד מות בעולם. הי שאין עוד לא אנחה לא אנקה ולא יגון אלא הכל שמחים. ע"כ.

כתב בספה"ק עבודת ישראל (ליקוטים) על ימי הקטנות בחדשי תמוז ואב וז"ל: לכן יש לזוהר שלא להתרשל ח"ו מעבוד ה' על פי טפשות היצה"ר, לאמר: הנה העתים הללו אין דעתי צלולה בהם לעבוד ה', כי הם ימי קטנות המוחין. אדרבה, יתחזק את עצמו בכל יכולתו לשבר המסך המבדיל ולקרב אל משכן ה'. כמו שכתבתי כבר על פי מה שראינו הנהגה אחת ממלך תקיף וחכם, שלא היה נלחם כל ימיו עם אויביו בארצו ולא נתנם לעבור בגבולו, כי אמר פן ישחיתו את גבולי. אבל אזר כגבור בגבורה ויצא ונלחם במדינת שונאיו. וכן יש לקחת מזה מוסר השכל בעבודת הש"י, כי אין נפלא להיות עובד כיון שהוא במוחין דגדלות ולעורר מלחמה, כי אז העת מוכן להקדיש יוצרנו בשמחה ובששון. מה שאין כן בימי הרעה הנמוכים בשנה ושורה בהם הקטנות, אז יצא כל אדם כבירק חצו להכות באגרוף רשע וללחום מלחמות ה' ולהסיר כל המסכים וכל מיני השחרות עד אשר יצא כנוגה לצדקו, והבא לטהר מסייעין לו.

וכן אמר דוד המלך ע"ה (תהלים סג, א-ג) בהיותו במדבר יהודה בעת צרה בברחו מפני שאול, אלהים אלי אתה אשחרך, אפילו שעבר עליו מה שעבר והיה עת שחרות וחושך נגד עיניו, אף על פי כן שיחר פני ה' ולא עזבו. ואמר צמאה לך נפשי וגוי, כן בקודש חזיתך, פירוש שהיה מתפשט מכל צרותיו וכל פגעיו בציימאון נפשו אל ה', עד אשר הרגיש בעצמו כי התלהב וחשקו לה' קדחה בקרבנו כמו היותו בימי מועד וימים הקדושים. ולכן אמר כן בקודש חזיתך, פירוש כי שמח בעצמו שלא הרגיש בצער מחמת הדביקות ונעשה בר לבב כמו בקודש, דהיינו בימים הקדושים והשראת מוחין דגדלות. וכל זה בא לו מחמת דביקותו בה' תמיד וכלות הנפש אליו. וכמו שאמר (תהלים ע"ג, כ"ח) ואני קרבת אלהים לי טוב וגוי. ע"כ.

ועוד כתב בספה"ק עבודת ישראל (לט"ו באב) וז"ל: והנה בחדשים אלו צריך כל אדם לשמור את עצמו שלא יפול ממדרגתו, כי הם ימים הנמוכים בשנה, וכמ"ש כמה פעמים מזה. והנה שמעתי מכבוד הגאון קדוש ה' החסיד מהו' שמואל שמעלקא ז"ל אב"ד דק"ק ניש פירוש ורמו הפסוק (איוב לא, א) "ברית כרתי לעיני מה אתבונן על בתולה", כי מדרך העולם להתבונן ולשוב אל ה' בחודש אלול המוכן לתשובה, אבל מי שמשכיל ועיניו פקוחות הוא עובד הש"י כל השנה ושומר את עצמו אפילו בחודש תמוז ואב שלא ליפול ממדרגתו וכורת ברית עם ה', ואז ממילא אין לו להתבונן יותר בחודש אלול, כי הוא מוכן ומזומן לעבודת ה' מקדם אפילו בחדשים הנמוכים, וק"ו בחודש אלול שבו הקדושה ביתר שאת, וזה רמו הכתוב ברית כרתי לעיני, פירוש שאני כורת ברית לעיני, הם החדשים שנקראו עיינין כמ"ש לעיל, לכן מה אתבונן על בתולה, שהוא אלול במזל בתולה, כי אני מוכן לעבודת ה' מלפנים. עכ"ל.

לשמיעת השיעורים בטלפון חייגו: 0772618021
לשמיעת שיעורים על פרשת מסעי הקש: 1410